‘na rógia ‘ndén boàl
la ronca pan pianin
dešqoèrge ‘l cròz al vìo
e ‘l ciel ŝmamì che taŝe

parole mai diŝèšte
che ‘ntàcola de raŝa
salgàri ‘mpašionadi
sul rìo che mai se pòlša

pensieri seboìdi
che se stiróna dént
de ùa pién le congiàl
a rampegàr sul tó

vanégie ‘mpituràde
dal spenelàr del sol
profumi de castègne
e mósto ancór sul bói

tùt tórć se ŝnébia, arzènt
trìŝar de grìs la val
calìva sfànta i ŝgiànzi
scondèndo stó bèl dì

lontan sòn ‘de campana
che ciàma ‘l vèndro ‘n géŝia
e l’umegàr del tèmp
compagna ‘l sol a cùcio

coltrìne ‘nnanzi ai òci

ombrìa sul dì che žéde
scondùdi al scùr ‘nté stùa
scaldarse sói, el cör

susùra ‘l vènt,
arènt pù tèndro

Giuliano